

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 87.

Syvende Session.

33te Møde.

Lørdagen den 19de Januar.

(Fortfat.)

Müller: Jeg skal tillade mig kortelig at motivere mit Endringsforslag, hvilket tillige vil vise Grunden til, at jeg ikke har troet at burde tiltræde Forslaget saaledes, som det oprindelig foreligger. Det har vistnok aldrig været de oprindelige Forslagsstilleres Mening, at Høiesteret skulde meddele Præmisserne ganske saaledes som de underordnede Domstole; men de have vistnok antaget, at Diemedet vilde være opnaaet derved, at Høiesteret alene angav Grundene i de Tilfælde, hvor dens Domme afveg fra de foregaaende Instantsers Domme. Kun paa denne Maade troer jeg, at det vil være overkommeligt for Høiesteret at gøre det; og det er et Punkt, jeg derfor meget maa ønske fastholdt, at alene dette behøves til Diemedets Opnaaelse. Da imidlertid det foreliggende Lovforslag kunde synes at fordrer andet og mere, saa har jeg troet, at dette kunde gives paa en noget anden Maade. Dette var altsaa det første Punktum af det Forslag, jeg har tilladt mig at stille. Jeg kommer nu til Forslagets andet Punktum, som unegtelig angaaer noget Væsentligere. Efter Høiesterets Instrux, § 12, skal der nemlig skrives til Bøtoring strax, naar Parternes Procedure er tilende, og det vil letteltigen sees, at den mundtlige Procedure fordrer en saadan Fremgangsmaade. Dernæst skal, efter § 17, saasnart Bøtoringen er tilende, Dommen, naar den af Justitiarius er conciperet og indført i Domprotokollen, strax affiges, og, naar Dom-

men er affagt, hedder det videre, maa ingen Forklaring over den ergangne Dom af Høiesteret udfædes. Jeg veed nu ikke, om de ærede Forslagsstillere ret have tænkt sig, hvorledes det kan ske, at Grundene kunne meddeles til ligemød Dommens Affigelse. I mange Tilfælde vil det jo vistnok meget let lade sig gøre, naar f. Ex. Høiesteret i en Justitsag blot forandrer Straffetiden; naar f. Ex. den foregaaende Dom lyder paa 5 Aar og Høiesterets Dom derimod kun lyder paa 4 Aar, eller naar Procesomkostningerne ere ved Underinstantsen paalagte den ene Part, og Høiesteret finder, at de skulle ophæves. I alle saadanne Tilfælde ville Grundene meget let kunne gives; thi der vil man ordentligviis blot sige: „*efter Omstændighederne*“, og saa slet en Motivering det end kan være i andre Tilfælde, saa tilstrækkelig troer jeg den er i saadanne Tilfælde; jeg antager, at Enhver, som kender Noget til Forholdene, vil indsee, at man ikke paa anden Maade kan motivere dette. Dernæst vil det ordentligviis heller ikke medføre nogen sær Vanskelighed at angive Grundene til Afviisningsdomme; men i de fleste Tilfælde, og netop i de vigtigste og vanskeligste, hvor det netop kommer an paa at vide, hvad det er Høiesteret vil, der vil det, efter min Overbevisning, være aldeles umuligt at meddele Grundene samtidigt med Dommens Affigelse. Man tænke sig, at et saadant Antal Mænd, som idetmindste er tilstede ved enhver Sag, først skal discutere disse Grunde og saa gjengive dem i enkelte Sætninger. Disse Sætninger vilde jo faae den allerførste Betydning; de vilde jo næsten være at sætte ved Siden af Love; Noget, som altsaa fordrer den yderste Omhyggelighed og Overveielse. Henviiser man